

DZIEŃ POSTU I MODLITWY — ZAKOŃCZENIE 10 DNI MODLITW

Lekcja II — 14 stycznia

BOŻE PRZYMIERZA Z NAMI

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 7 stycznia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Mt 10,22; J 6,29; Pwt 28,1-14; Prz 3,1-10; Mi 3,7-11; Mt 6,25-33.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Jeżeli zaś usłuchasz głosu Pana, Boga twego, i będziesz pilnie spełniał wszystkie jego przykazania, które ja ci dziś nadaję, to Pan, Bóg twój, wywyższy cię ponad wszystkie narody ziemi. I spłyną na ciebie, i osiągną cię wszystkie te błogosławieństwa, jeżeli usłuchasz głosu Pana, Boga twego” (Pwt 28,1-2).

Choć wydaje się to niepojęte, Bóg naprawdę zawiera przymierza (czyli umowy) z nami, ludźmi. Większość z nich to umowy dwustronne, w których obie strony (Bóg i ludzie) mają określone role do spełnienia. Formuła dwustronnej umowy jest następująca:

— Jeśli ty zrobisz to, wtedy Ja zrobię tamto.

Albo:

— Ja zrobię to, jeśli ty zrobisz tamto.

Znacznie rzadziej zdarzają się umowy jednostronne:

— Ja zrobię to bez względu na to, co ty zrobisz.

Kilka przymierzy Boga z ludźmi ma charakter jednostronny. Na przykład: „Słońce jego wschodzi nad złymi i dobrymi i deszcz pada na sprawiedliwych i niesprawiedliwych” (Mt 5,45). Cokolwiek zrobimy, to jednak możemy liczyć na słońce i deszcz. Po potopie Bóg obiecał ludzkości i *wszystkim dzikim zwierzętom*, że nie będzie już nigdy kolejnego potopu (zob. Rdz 9,9-16) bez względu na to, co zrobią. Obiecał także:

— „Dopóki ziemia istnieć będzie, nie ustaną siew i żniwo, zimno i gorąco, lato i zima, dzień i noc” (Rdz 8,22).

Tak więc pory roku następują po sobie niezależnie od postępowania ludzi.

W tym tygodniu będziemy studiować pewne ważne dwustronne przymierza między Bogiem i Jego dziećmi. Módlmy się, byśmy dzięki łasce Bożej dotrzyмали naszych zobowiązań zawartych w tych umowach.

Śmierć Chrystusa na Golgocie umożliwia zbawienie każdemu człowiekowi. W przeciwieństwie do doczesnych/okresowych obietnic zbawienie nie jest jednostronne — nie jest udzielane każdemu bez względu na jego decyzję. Dlatego też wierzenie w powszechne zbawienie jest nazywane *uniwersalizmem*.

Natomiast Jezus wyraźnie uczył, że choć oddał życie za całą ludzkość, to jednak wielu ludzi wybiera szeroką drogę na zatracenie i wieczną śmierć (zob. Mt 7,13-14).

Co poniższe wersety mówią o tym, jak ludzie osiągają dar zbawienia w Jezusie?

1 J 5,13.....

Mt 10,22

J 6,29.....

2 P 1,10-11.....

Paweł rozumiał dwustronny charakter przymierza zbawienia. Wiedząc, że wkrótce zostanie stracony i mimo że wielu towarzyszy opuściło go, apostoł napisał do swego przyjaciela, Tymoteusza, iż dotrzymał swojego zobowiązania zawartego w umowie: „Albowiem już niebawem będę złożony w ofierze, a czas rozstania mego z życiem nadszedł. Dobry bój bojowałem, biegu dokonałem, wiarę zachowałem; a teraz oczekuje mnie wieniec sprawiedliwości, który mi w owym dniu da Pan, sędzia sprawiedliwy, a nie tylko mnie, lecz i wszystkim, którzy umiłowali przyjście jego” (2 Tm 4,6-8).

Paweł stwierdził, że jest gotowy, by się rozstać z życiem, ponieważ stoczył dobry bój, dokonał biegu i zachował wiarę. Jednak apostoł zawsze podkreślał to, że zbawienie jest wyłącznie z łaski przez wiarę, a nie z wypełniania prawa. Zatem nie postrzegał swoich uczynków czy osiągnięć jako zasługi czy powodu do chwały przed Bogiem. Czeka ją na niego „korona sprawiedliwości” (2 Tm 4,8 BG) była wyłącznie koroną sprawiedliwości Jezusa, którą Paweł przez wiarę przyjął i którą trzymał się do końca.

Zbawienie jest niezasłużonym darem. Na czym zatem polega różnica między tymi, którzy przyjmują ten dar, a tymi, którzy go odrzucają? Jakiego działania wymaga od nas przyjęcie tego daru?

.....

Księga Powtórzonego Prawa jest spisana wersją pożegnalnej mowy Mojżesza skierowanej do drugiego pokolenia Izraelitów po czterdziestoletniej wędrówce po pustyni. Przesłanie to zostało ogłoszone w ziemi moabskiej, za Jordanem, na wschód od Jerycha. *Księga Powtórzonego Prawa* (5. *Księga Mojżeszowa*) słusznie jest zatem nazywana *Księgą wspomnień/upamiętnienia*.

W księdze tej Mojżesz dokonał przeglądu wiernego postępowania Boga wobec Izraelitów. Wspomniął wędrówkę od Synaju do Kadesz-Barnea na granicy Ziemi Obiecanej oraz wybrane przejawy buntu Izraelitów podczas czterdziestu lat spędzonych na pustyni. Powtórzył dziesięcioro przykazań oraz przepisy dotyczące dziesięciny i centralnego spichlerza. Jednak najważniejszym wątkiem *Księgi Powtórzonego Prawa* jest wezwanie do posłuszeństwa Bogu i przyjęcia Jego błogosławieństw. Mojżesz przedstawia Boga jako Tego, który może i pragnie zatroszczyć się o swój lud.

Przeczytaj Pwt 28,1-14. Jakie wielkie błogosławieństwa zostały obiecanie ludowi Bożemu? Co wierzący muszą zrobić, by otrzymać te błogosławieństwa?

Mojżesz starał się wyjaśnić Izraelitom, że Bóg przeznaczył dla nich wspa-
niałe czy wręcz cudowne błogosławieństwa. Jego słowa: „Jeśli pilnie słuchać
będziesz...” (Pwt 28,1 DBG), miały im uświadomić, że chodzi o ich wieczne
przeznaczenie. Jest to znakomity przykład realności wolności wyboru. Izra-
elici byli wybranym ludem Boga, odbiorcami Jego błogosławieństw i adresa-
tami wielkich obietnic, ale te błogosławieństwa i obietnice nie były bezwarun-
kowe. Musiały zostać zaakceptowane, przyjęte i zastosowane.

To, co Bóg im nakazał, nie było zbyt trudne do wykonania.

— „To przykazanie bowiem, które ja ci dziś nadaję, nie jest dla ciebie ani
za trudne, ani za dalekie. Nie jest ono na niebie, aby trzeba było mówić: Któż
nam wstąpi do nieba i do nas je sprowadzi, i nam je oznajmi, abyśmy je speł-
niali? Nie jest też ono za morzem, aby trzeba było mówić: Któż nam się prze-
prawi za morze i do nas je sprowadzi, i nam je oznajmi, abyśmy je spełniali?
Lecz bardzo blisko ciebie jest słowo, w twoich ustach i w twoim sercu, abyś je
czynił” (Pwt 30,11-14).

Oczywiście obok błogosławieństw Bóg przedstawił im ostrzeżenia i przekleń-
stwa dotyczące tego, co się stanie, jeśli nie będą Jemu posłuszni (zob. Pwt 28,15-68),
czyli konsekwencje ich grzechu i buntu.

Co oznacza dla nas dzisiaj *pilne słuchanie* tego, co Bóg nakazuje nam czynić?

Księga Przysłów dotyczy nie tyle dobra i zła, ile mądrości i głupoty. Czytając ją, możemy zauważyć dobrodziejstwa mądrości i pułapki głupoty.

Przeczytaj Prz 3,1-10. Jakie wspaniałe obietnice są zawarte w tych wersetach? Co oznaczają *pierwociny wszystkich twoich płonów* (zob. Prz 3,9)?

.....

Bóg wzywa nas, byśmy oddali Mu pierwsze miejsce w zarządzaniu tym, co posiadamy — byśmy uznali Go jako Właściciela Wszystkiego, wierząc, że On może i chce zatroszczyć się o nas. Ponadto Bóg mówi, że jeśli oddamy Mu pierwsze miejsce, On pobłogosławi wszystko pozostałe. Czyniąc to — oddając Bogu pierwsze miejsce w naszym życiu — objawiamy wiarę, zaufanie i poleganie na Panu całym swoim sercem zamiast na własnym rozumie (co jest szczególnie ważne, jako że często dzieją się rzeczy przekraczające nasze pojęcie, wobec których jesteśmy zwykłymi ignorantami).

Nic tak nie skłania nas do zaufania Bogu i Jego miłości jak krzyż Chrystusa. Gdy uświadamiamy sobie, co zostało nam dane w Jezusie, który jest naszym Stwórcą (zob. J 1,1-4), Podtrzymującym Życie (zob. Hbr 1,3) i Odkupicielem (zob. Ap 5,9), wówczas rozumiemy, że oddawanie Bogu pierwocin z naszych płonów to minimum tego, co możemy uczynić.

„Pan nie tylko uważa dziesięcinę za swoją własność, ale poucza nas również, w jaki sposób ma być odkładana. Powiada:

— »Czcij Pana darami ze swego mienia i z *pierwocin* wszystkich swoich płonów!« (Prz 3,9).

Nie uczy nas to, że najpierw mamy zaspokoić swoje potrzeby, a to, co pozostanie, przynieść Panu, nawet choćby to była uczciwa dziesięcina. Boża część ma być odłożona najpierw⁸.

Bóg mówi, że jeśli oddajemy Mu pierwsze miejsce, nasze „stodoły [będą] wypełnione ponad miarę” (Prz 3,10). Jednak nie dzieje się to cudem. Nie obudzimy się bowiem pewnego ranka, by stwierdzić, że w nadprzyrodzony sposób nasze stodoły zostały wypełnione.

Biblia podaje zasady dobrego gospodarowania, starannego planowania i finansowej odpowiedzialności. Według tych zasad nasza wierność wobec Boga jest pierwszym i najważniejszym obowiązkiem.

Jak możemy się nauczyć ufać Bogu i Jego obietnicom w czasach trudności finansowych, gdy mimo naszej wierności nasze stodoły i spichlerze nie są pełne?

⁸ Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 52.

Istnieje ściśle duchowe powiązanie między praktyką oddawania dziesięciny a naszą więzią z Bogiem. Izraelici cieszyli się powodzeniem, gdy byli posłuszni Bogu i wierni w oddawaniu dziesięciny. Gdy postępowali inaczej, popadali w kłopoty. Regularnie przechodzili okresy posłuszeństwa i dostatku oraz nieposłuszeństwa i problemów. W kolejnym z tych okresów niewierności Bóg przez proroka Malachiasza zaproponował im dwustronną umowę.

Przeczytaj Ml 3,7-11. Jakie obietnice i zobowiązania są wymienione w tych wersetach?

Bóg obiecał Izraelitom, że jeśli nawrócą się do Niego, On zwróci się do nich. Gdy zapytali, co to znaczy, że mają się nawrócić do Niego, Bóg odpowiedział wyraźnie: — Przestańcie mnie okradać z dziesięciny i darów.

To z powodu tej niewłaściwej postawy ciążyło nad nimi przekleństwo. Bóg podał im rozwiązanie tego problemu:

— „Przynieście całą dziesięcinę do spichlerza, aby był zapas w moim domu” (Ml 3,10).

W zamian obiecał im:

— Otworzę wam okna niebieskie i „wyleję na was błogosławieństwa ponad miarę” (Ml 3,10).

Gdy nie będziemy mieli już miejsca, by przyjąć kolejne błogosławieństwa, to będziemy mieli ich nadmiar i będziemy pomagać innym, wspierając w ten sposób dzieło Boże.

„Ten, który oddał swego jednorodzonego Syna, aby umarł za ciebie, zawarł z tobą przymierze. Daje ci swoje błogosławieństwa, a w zamian wymaga, byś przyniósł Mu swoje dziesięciny i dary. Nikt nie może powiedzieć, że nie miał możliwości poznać Bożych wymagań w tej sprawie. Boży plan dziesięcin i darów jest wyraźnie opisany w 3. rozdziale *Księgi Malachiasza*. Bóg wzywa swój lud, by był wierny przymierzemu zawartemu ze Stwórcą”⁹.

Jeden z pozytywnych okresów posłuszeństwa miał miejsce za panowania dobrego judzkiego króla Hiskiasza. W Judei nastąpiło wówczas autentyczne ożywienie religijne, a lud zaczął wiernie składać dziesięcinę i dary do spichlerza świątynnego. Ilość przyniesionych dóbr była tak wielka, że nie mieściły się one w spichlerzach i trzeba było je składować pod gołym niebem. W 2 Krn 31,5 i następnych wersetach czytamy o tym, co się stało, gdy „złożyli synowie izraelscy pierwociny zboża, moszczu, oliwy, miodu i wszelkich płodów rolnych i przynieśli obfite dziesięciny ze wszystkiego”.

Jak twoje oddawanie (albo nieoddawanie) dziesięciny świadczy o twoim uduchowieniu i twojej więzi z Bogiem?

⁹ Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 48.

O Jezusie napisano, że „wielkie mnóstwo ludu chętnie go słuchało” (Mk 12,37). Większość ludzi w tłumie podążającym za Jezusem należało do najniższych warstw społecznych. Takich ludzi Jezus nakarmił nad Jeziorem Galilejskim i do nich wygłosił *Kazanie na górze*. Powiedział im niejako:

— Wiem, że martwicie się o to, jak zapewnić byt waszym rodzinom. Martwicie się o codzienny pokarm i napój oraz odzienie na chłodne dni. Ale ja mówię wam...

Przeczytaj Mt 6,25-33. Co Jezus obiecał w tych słowach i co ludzie mają uczynić, by te obietnice się spełniły?

.....

Wiele obietnic Bożych zawiera elementy dwustronnego przymierza. To znaczy, że aby otrzymać błogosławieństwo, musimy spełnić wyznaczone nam warunki.

Przeczytaj Iz 26,3. Co mamy czynić, aby mieć pokój Boży?

.....

Przeczytaj 1 J 1,9. Co uczyni Jezus, jeśli wyznamy Mu nasze grzechy?

.....

Przeczytaj 2 Krn 7,14. Jakimi warunkami obwarowana została ta Boża propozycja?

.....

Wszystkie powyższe wersety (i wiele innych) dotyczą ważnego faktu, że choć Bóg jest Suwerennym Władcą, naszym Stwórcą i Dawcą Życia, a zbawienie jest darem łaski niezаслужonym z naszej strony, to jednak mamy pewną rolę do odegrania w dramacie wielkiego boju na ziemi. Korzystając ze świętego daru wolnej woli, czyli wolności wyboru, musimy wybrać podążanie za głosem Ducha Świętego i posłuszeństwo Bożemu powołaniu. Choć Bóg oferuje nam błogosławieństwa i życie, to jednak możemy wybrać zamiast tego przekleństwa i śmierć. Nic dziwnego, że Bóg mówi nam:

— „Wybierz przeto życie, abys żył, ty i twoje potomstwo” (Pwt 30,19).

DO DALSZEGO STUDIUM

„Gdy lud Boży, w jakimkolwiek czasie, radośnie i chętnie przynosił dary i składał ofiary dla dzieła Bożego, doświadczał zawsze wypełnienia obietnic Bożych. Dobrobyt towarzyszył mu w tej mierze, w jakiej okazywał posłuszeństwo żądaniom Bożym. Skoro tylko uznawał zarządzenia Boże i postępował zgodnie z nimi, spichrze ludu napełniały się po brzegi. Ale gdy ograbiał Boga z danin i dziesięcin, przekonywał się, że nie tylko Pana ograbiał, ale i samego siebie, gdyż Bóg ograniczał swe łaski i dobrodziejstwa w takim właśnie stopniu, w jakim lud ograniczał swe ofiary Jemu należne”¹⁰.

Biblia wyraźnie mówi, że jesteśmy zbawieni wyłącznie przez wiarę, a zbawienie jest darem łaski Bożej. Nasze posłuszeństwo Bożym przykazaniom jest odpowiedzią na łaskę Boga, a nie zbawczą zasługą (gdyby zbawienie było zasłużone, to nie byłoby z łaski — zob. Rz 4,1-4).

Gdy przyglądamy się dwustronnej umowie Boga z nami, to widzimy zarówno dane nam błogosławieństwa, jak i obowiązki. Przez nasze odpowiedzi na to, co Bóg nam oferuje, budujemy naszą więź z Nim i w wielkim stopniu kształtujemy nasze przeznaczenie. Posłuszeństwo — służba i wierność w miłości — to prawdziwy znak uczniostwa. Zamiast zwalniać nas z posłuszeństwa, wiara i tylko wiara czyni nas uczestnikami łaski Chrystusa, co pozwala nam okazywać posłuszeństwo, którego Bóg od nas wymaga.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Ktoś powiedział, że gdyby każdy adwentysta był wierny w oddawaniu dziesięciny, to nasz Kościół miałby dość pieniędzy, by zrobić wszystko, co konieczne dla ogłoszenia biblijnego przesłania. Co czynisz w kwestii dziesięciny i darów, by pomóc Kościołowi wykonać to, do czego został powołany?

2. Zastanów się nad tym, jak ważne są nasze wybory i czyny w kontekście naszej więzi z Bogiem. Jak możemy właściwie odnieść się do kwestii uczynków i posłuszeństwa, w tym oddawania dziesięciny i w ogóle dobrego gospodarowania, nie wpadając jednocześnie w pułapkę legalizmu?

3. Podczas wspólnego studium biblijnego zastanówcie się nad odpowiedzią na pytanie z końca wtorkowej części lekcji, dotyczące trudnych czasów i wierności. Jak możemy zrozumieć to, że trudności spotykają nas nawet wtedy, gdy jesteśmy wierni Bogu. Jak możemy mimo to nie poddawać się zniechęceniu?

¹⁰ Ellen G. White, *Ze skarbnicy świadectw*, t. 1, wyd. 2, Warszawa 2000, s. 263.